

Oponentský posudek na rigorózní práci Mgr. Lud'ka Svobody "Odpovědnost zaměstnance za škodu"

Předložená práce je systematicky rozčleněna do stručného úvodu, čtyř kapitol, členěných do oddílů a pododdílů, a závěru.

V první kapitole autor definuje odpovědnost s důkazem na právní odpovědnost. Druhá kapitola se zabývá odpovědností za škodu v pracovním právu, zejména jejími druhy, subjekty, objekty a funkcí. V třetí kapitole se pojednává o prevenci v pracovním právu s důrazem na povinnosti zaměstnance při předcházení škodám. Čtvrtá kapitola pojednává o vlastním tématu rigorózní práce - o odpovědnosti zaměstnance za škodu; obsahuje výklad o obecné odpovědnosti zaměstnance za škodu, o odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách, o odpovědnosti za ztrátu svěřených předmětů, o odpovědnosti za nesplnění povinnosti k odvrácení škody, o odpovědnosti za škodu způsobenou úmyslným jednáním proti dobrým mravům a dotýká se též odpovědnosti za bezdůvodné obohacení. Stručně jsou ve čtvrté kapitole zmíněny též omezení a vyloučení odpovědnosti zaměstnance za škodu a některé otázky "konkurence odpovědnosti". V závěru autor předestírá své názory na úpravu odpovědnosti zaměstnance za škodu v platném (od 1.1.2007) Zákoníku práce.

Uvedené členění se ve svém výsledku ukazuje jako účelné, i když vlastní výklad právních institutů náhrady škody je soustředěn v kapitole čtvrté a první tři kapitoly jsou pojaty značně obecně, bez přímé vazby na problematiku v práci řešenou.

Výklad jednotlivých odpovědností zaměstnance za škodu je přehledný, vychází ze správných základů a je zřejmé, že nebylo v možnostech jediné práce provést ho do všech podrobností. Autor prokazuje dobrou znalost právní literatury věnující se odpovědnosti za škodu. Určitým nedostatkem ovšem je poměrně malé využití judikatury soudů; výběr v práci zmíněných judikátů se jeví spíše jako náhodný, aniž by alespoň v základu pojmenovával judikatorní východiska. Při citování judikatury navíc není jednotně označován její zdroj; v některých případech (zejména u starší judikatury) se rozhodnutí uvádějí podle jejich uveřejnění ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek ("R" nebo "Rc"), jindy podle označování v některých elektronických souborech judikatury "Jc") nebo pouze spisovou značkou soudů. Při citování judikátů se v práci objevují nedostatky spočívající zejména v neúplném označení rozhodnutí (např. "Jc 85/2006 Cdo 59/2005" na str. 39, ačkoliv správně šlo o rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 59/2005, publikovaný pod R 86/2006) nebo nesprávném označení soudu (např. na str. 62 se hovoří o "rozsudku Nejvyššího soudu ČR Rc 31/88 13 Co 272/85", ačkoliv jde o rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 13 Co 272/85, publikovaný pod R 31/1988).

Přes uvedené výhrady považuji práci za poměrně zdařilou, když podstata jednotlivých institutů je pojímána správně, ve vzájemných souvislostech a se zřejmou znalostí řešené problematiky. Autor podle mého mínění prokázal, že je schopen s řešeným tématem pracovat tvůrčím způsobem a zaujímat vlastní názory. Posuzovaná práce ve svém celku splňuje podmínky kladné na rigorózní práci.

V Praze dne 26. července 2007

JUDr. Ljubomír Drápal
oponent